

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- จูไร อภัยจิรรัตน์. 2537. การทารุณกรรมทางเพศต่อเด็ก: ภัยที่น่าเป็นห่วง. เอกสารประกอบการประชุมวิชาการ เรื่องเด็กถูกรุณกรรมกับปัญหาสุขภาพกายและจิตสังคม จัดโดยสมาคมศิษย์เก่าพยาบาลสภากาชาดไทยฯ ร่วมกับวิทยาลัยพยาบาลสภากาชาดไทย ณ หอประชุมตึกศักรินทร์ภักดี วิทยาลัยพยาบาลสภากาชาดไทย, 4-5 สิงหาคม 2537. (เอกสารอัดสำเนา)
- เต็มศรี ชำนิจารกิจ และทัตสนี นุชประยูร. 2533. การวิจัยชุมชนทางการแพทย์. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาเวชศาสตร์ป้องกันและสังคม คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. 2535 . ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร : คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. 2534. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : ศูนย์ส่งเสริมกรุงเทพ.
- ไพฑูรย์ สีนลารัตน์ และคณะ. 2535 . การวิจัยทางการศึกษา : หลักและวิธีสำหรับนักวิจัย. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศรีธรรม ธนะภูมิ. 2535. พัฒนาการทางอารมณ์และบุคลิกภาพ. กรุงเทพมหานคร : คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล.
- มนตรี สันทวิชัย. 2536. โสเภณีเด็กและการทารุณกรรมเด็กในสังคมไทย. กรุงเทพมหานคร : ม.ป.พ.

- สำหริ จิตตินันท์ คุณหญิง. 2537. เด็กที่ถูกทารุณกรรมหรือถูกทอดทิ้ง. เอกสารประกอบการประชุมวิชาการเรื่องเด็กถูกทารุณกรรมกับปัญหาสุขภาพกายและจิตสังคม จัดโดยสมาคมศิษย์เก่าพยาบาลสภาวิชาชีพฯ ร่วมกับวิทยาลัยพยาบาลสภาวิชาชีพฯ ไทย ณ หอประชุมตึกศักรินทร์ภักดี วิทยาลัยพยาบาลสภาวิชาชีพฯ ไทย, 4-5 สิงหาคม 2537. (เอกสารอัดสำเนา)
- สุพล จงพาณิชย์กุลธร, ร.ต.ท., จันทนา วิทวาศิริ, พ.ต.อ.หญิง. 2537. รายงานผู้ป่วยเด็กถูกข่มขืนกระทำชำเรา 1 รายและอุบัติการณ์เด็กถูกข่มขืนกระทำชำเราของโรงพยาบาลตำรวจ. เวชสารแพทย์ตำรวจ . 20(3) : 15-19.
- สุรางค์ โคว์ตระกูล. 2537. จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3 . กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัมพล สุอำพัน. 2537. ผลกระทบของการกระทำทารุณและการปล่อยปละละเลย. เอกสารการประชุมวิชาการ เรื่องเด็กถูกทารุณกรรมกับปัญหาสุขภาพกายและจิตสังคม จัดโดยสมาคมศิษย์เก่าพยาบาลสภาวิชาชีพฯ ร่วมกับวิทยาลัยพยาบาลสภาวิชาชีพฯ ไทย ณ หอประชุมตึกศักรินทร์ภักดี วิทยาลัยพยาบาลสภาวิชาชีพฯ ไทย, 4-5 สิงหาคม 2537. (เอกสารอัดสำเนา)
- อุมาพร ตรังคสมบัติ . 2535. การทารุณเด็กทางเพศ : รายงานผู้ป่วย 16 ราย. จุฬาลงกรณ์เวชสาร 36 ฉบับที่ 8 : 583-591.
- อุมาพร ตรังคสมบัติ . 2536. การประเมินและให้ความช่วยเหลือเบื้องต้นแก่เด็กที่ถูกทารุณกรรมทางเพศ. คลินิกเวชปฏิบัติปริทัศน์ 9 ฉบับที่ 12 : 848-857.
- แอนครู แสตนเวย์ และ ออราลี วอซเซอร์. 2532. ปกป้องลูกรักจากภัยทางเพศ. แปลโดย แอ็คดี. กรุงเทพมหานคร : บริษัท พี เอ ลีฟวิ่ง จำกัด.

ภาษาอังกฤษ

Baldwin, L.A. 1989. Theory of child development. 2nd ed. New York :

John Wiley & Sons.

Bentovim, A. et al. 1988. Child sexual abuse within the family : Assessment and

Treatment. London : Butterworth and Co.Ltd.

Berrick , J.D. 1989. Sexual abuse prevention education : Is it appropriate

for the preschool child ? Children and Youth Services Review.

11 : 145-158.

Biggs, J.B. and Telfer, R. 1986. The process of learning. 2nd ed. Australia :

Prentice-Hall.

Daro, D. 1991. Child sexual abuse prevention : Separating fact from fiction. Child

Abuse and Neglect. 15 : 1-4.

Debra AS, Sandy KW.1986 . Educating children about sexual abuse implication for

pediatric intervention and possible prevention. Journal of Pediatric

Psychology. 11: 235-245.

Finkelhor, D. 1993 . Epidemiology factors in the clinical identification of child sexual

abuse. Child Abuse and Neglect . 17:67-70.

Finkelhor, D. and Browne, A.1986. Initial and long-term effects : A conceptual

framework. In D. Finkelhor (ed) Sourcebook on child sexual abuse, Bererly

Hills : CA, Sage.

- Fryer, G., Kraizer, S., and Miyoshi, T. 1987. Measuring actual reduction of risk to child abuse : a new approach. Child Abuse and Neglect . 117: 173-179.
- Gagne', R.M. 1985. The Condition of Learning and Theory of Instruction. 4 th ed . New York : Holt, Binchart and Winston.
- Garbarino, I. 1987. Children's response to a sexual abuse prevention program : A study of the spidermen cemie. Child Abuse and Neglect : 11: 143-148.
- Hazzard, A., Webb, C., Kleemeier, C., and Pohl, I. 1991. Child sexual abuse prevention : evaluation and one-year follow-up. Child Abuse and Neglect : 15: 123-138.
- Hurlock, E.B. 1986. Child Development. 6th ed. New York : McGraw-Hill.
- Kempe, R. and Kempe, C.H. 1978. Child Abuse. London : Fantana. Open books.
- Leslie, M.T. 1992. The ability of elementary school children to learn child sexual abuse prevention Concepts. Child Abuse and Neglect. 16 : 235-245.
- Leslie, M.T. 1994. Development issue in young children's learnin of sexual abuse prevention concepts. Child Abuse and Neglect. 18 : 179-192.
- MacMillan, H.L. et al. 1994. Primary prevention of child sexual abuse : A critical review. part II. Journal of Child Psychology and Psychiatry. 35(5) :857-876.
- Magnusson, D. 1967. Test theory. Massachusetts : Addisen-Wesley Publishing.

- Melvin, L. 1991. Child and adolescent psychiatry : A comprehensive textbook.
Baltimore : Williams & Wilkins.
- Pelcovitz, D. et al. 1992. The failure of a school-based child sexual abuse prevention program. Journal of American Academy Child and Adolescent Psychiatry. 31:5 . 887-892.
- Reppucci, N.D. and Huagaard, J.J. 1989. Prevention of child sexual abuse : Myth or reality. American Journal Psychology. 44: 1266-1275.
- Rozen, C., Saperstein, L., and Shermack, R. 1985. An evaluation of a program to prevent the sexual victimization of young children. Child Abuse and Neglect. 9 : 319-328.
- Sansonet-Hyden, H., Haley, G., Kamage, K. 1987. Sexual abuse and psychopathology in hospitalized adolescents. Journal of American Academy Child and Adolescent Psychiatry. 26 : 753-757.
- Sehuster, C.S., and Ashburn, S.S. 1992. The process of human development : A holistic life-span approach. 3rd ed. Philadelphia : J.B. Lippincott company.
- Spungen, C.A. , Jensen , S.A., Finkelstein , N.W., and Satinsky, F.A. 1989. Child personal safety model program for prevention of child sexual abuse. Social Work. 3:127-131.
- Swan, H.P. and Briggs, S. 1985 . Child sexual abuse prevention : does it work ?
Child Welfare. 64 :395-405.

Wurtele, S.K. 1991 . School base sexual abuse prevention programs : A review.

Child Abuse and Neglect. 11 : 483-495.

Wurtele, S.K. et al. 1986 . Teaching personal safety skills for potential prevention of

sexual abuse : A comparison of treatment. Journal of Counseling and

Clinical Psychology. 54:(5) 688-692.

Wurtele, S.K. Marrs, S.R., and Miller-Perrin , C.L. 1987. Practice makes perfect ?

The role of participant modeling in sexual abuse prevention programs.

Child Abuse and Neglect. 55 : 599-602.

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

แผนการสอน เรื่อง “บอกพีซี พี่อาจช่วยได้”

สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 5

เวลาที่สอน 60 นาที

1. จุดประสงค์การเรียนรู้ :

- 1.1 เพื่อให้นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับกลอุบายต่างๆที่จะนำไปสู่การลวงเกินทางเพศ
- 1.2 เพื่อให้นักเรียนสามารถบอกวิธีที่จะป้องกันตนเองจากการถูกลวงเกินทางเพศได้

2. สาระสำคัญ

ผู้ที่ลวงเกินทางเพศต่อเด็ก จะใช้กลอุบาย เล่ห์กล เพื่อล่อลวง ชักชวนให้เด็กร่วมมือ เด็กเป็นเจ้าของร่างกายตนเอง จึงมีสิทธิ์กล่าวปฏิเสธหรือหนีให้พ้น เมื่อไม่ต้องการให้ใครๆสัมผัสแตะต้องร่างกายของตน หรือให้เด็กกระทำตามสิ่งที่ผู้ใหญ่ต้องการ และเด็กควรจะบอกเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้ผู้ใหญ่ทราบ

3. กิจกรรมการเรียนการสอน

- 3.1 ครูนำเข้าสู่บทเรียน
- 3.2 ครูแจกหนังสือ เรื่อง “บอกพีซี พี่อาจช่วยได้” ให้นักเรียนทุกคน และอ่านออกเสียงพร้อมกัน
- 3.3 การตอบคำถาม ครูแจกงานให้นักเรียนทุกคนตอบคำถามในใบงาน
- 3.4 การอภิปราย
 - ให้นักเรียนอ่านคำตอบของตน ตามใบงาน 1 ให้ทั้งห้องฟัง ประมาณ 5-6 คน และร่วมอภิปรายประเด็นที่นักเรียนตอบ
 - ให้นักเรียนอ่านคำตอบของตน ตามใบงาน 2 ให้ทั้งห้องฟัง ประมาณ 5-6 คน และร่วมกันอภิปราย
 - ให้นักเรียนอ่านคำตอบของตน ตามใบงาน 3 ให้ทั้งห้องฟัง ประมาณ 5-6 คน และร่วมกันอภิปราย

3.5 การสรุป ครูและนักเรียนร่วมกันสรุป

-ฟิโตใช้กลอุบายกับหาญเพื่ออะไร

-ถ้านักเรียนตกอยู่ในสถานการณ์เช่นเดียวกับหาญ จะแก้ปัญหาอย่างไร

4. สื่อ/อุปกรณ์

4.1 หนังสือเรื่อง “บอกฟิชี ... ฟิชีจะช่วยได้”

4.2 ใบงาน 3 ใบ ประกอบด้วยคำถามใบละ 1 คำถาม

-ถ้านักเรียนเป็นหาญ แล้วพบเหตุการณ์ที่ฟิโตพยายามชักชวนให้ถอดเสื้อผ้าออกให้หมด นักเรียนจะทำอย่างไร

-ถ้าหาญยอมถอดเสื้อผ้าตามที่ฟิโตบอก นักเรียนคิดว่าจะเกิดอะไรขึ้น

-ถ้านักเรียนเป็นหาญ นักเรียนจะเล่าเหตุการณ์ให้พี่ชายฟังหรือไม่ เพราะอะไร

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บอกพีซี.....พีอาจช่วยได้

หาญไม่เคยไปเข้าค่ายกับทางโรงเรียน และไม่เคยห่างไกลจากบ้าน เป็นเวลาหลาย ๆ คืนมาก่อน แต่เขาต้องมาเข้าค่ายครั้งนี้เป็นเวลาถึงหนึ่ง สัปดาห์ นอกจากคุณครูอภัยและคุณครูปิยะแล้ว ยังมีนักศึกษาอีกสองคน มาช่วยเป็นพี่เลี้ยง คือ พีโต และ พีชัย พีโตบอกว่าชั้นเรียนของหาญ ต้อง ได้รับรางวัลน้ำใจนักกีฬาแน่ ๆ หากพวกเขาทั้งหมดเป็นผู้ที่มีน้ำใจงดงาม

หาญรู้สึกชอบพีโตและพีชัย เพราะพีโตเป็นคนที่ก่อกองไฟใหญ่ขึ้น ในบริเวณค่ายพักแรมทุก ๆ คืน โดยที่พีโตสามารถทำให้ไฟลุกโพล่งขึ้นได้ ด้วยไม้ขีดเพียงก้านเดียว เพื่อน ๆ ของหาญเลยเรียกพีโตว่า "มนุษย์สายฟ้า" ส่วนพีชัยนั้น เตะฟุตบอลเก่งมาก และเป็นคนที่สนุกสนานมากที่สุด

แต่ในการเข้าค่ายกับทางโรงเรียนครั้งนี้ มีบางสิ่งที่หาญไม่ชอบเลย เช่น เขาไม่ชอบเปลี่ยนเสื้อ กางเกง ต่อหน้าทุก ๆ คน หรืออาบน้ำพร้อมกับคนอื่น ๆ และเขาไม่ชอบให้เพื่อนหยิบสบู่ กับผ้าเช็ดตัวของเขาไปใช้ แต่ที่เขายอมให้เพื่อนยืมไป ก็เพื่อจะได้เป็น "ผู้ที่มีน้ำใจงดงาม" เท่านั้นเอง

ทุกบ่ายชั้นเรียนของหาญ จะออกไปว่ายน้ำกัน บ่ายวันนั้น หาญเตรียมตัวจะไปว่ายน้ำ แต่เมื่อทุก ๆ คน พากันไปยังสระว่ายน้ำพร้อมพี่ชาย หาญเกิดเปลี่ยนใจไม่ไปว่ายน้ำ เพราะเขาอยากอยู่อย่างเงียบสงบสักครู่ เขาจึงล้มตัวลงนอนบนเตียงพักแรม เขารู้สึกสบายใจมาก ที่ได้ได้อยู่ตามลำพังในเต็นท์ ที่หึ่งมิดและเย็นดีหลังนี้

" ว่าไงหาญ อยู่ในนั้นหรือเปล่า " พี่โตส่งเสียงร้องถามขึ้น พลังแห่งมองและเดินเข้ามาข้างใน " เธอกำลังทำอะไรอยู่นะ ทำไมถึงไม่ไปที่สระว่ายน้ำล่ะ "

" วันนี้ ผมขาดสักวันไม่ได้หรือครับ พี่โต ผมไม่อยากว่ายน้ำเลย "

หาญตอบ

" เป็นอะไรไปหรือเปล่า เธอกคิดถึงบ้าน หรือรู้สึกกลัว ๆ อย่างนั้นอยู่ ไช้ไหม " พี่โตถาม

" ก็มีบ้างนิดหน่อยครับ " หาญตอบ

" พี่รู้ดีว่ามันเป็นอย่างไร เมื่อต้องออกจากบ้านหลาย ๆ วัน พี่ก็คิดถึงบ้านเหมือนกัน " พี่โตบอก

" พี่โตก็คิดถึงบ้านหรือครับ " หาญถาม

" แน่แน่นอนทีเดียว พี่คิดถึงการทำอาหารอร่อย ๆ กินที่บ้าน กับการดูโทรทัศน์ แล้วก็ดึกก็ " พี่โตบอก

" ดิกกี้ คืออะไรครับ " หาญถาม

" ดิกกี้ เป็นหมาของพี่ " พี่โตตอบ " มันเป็นเพื่อนพี่ ทำทางมันคุตลกดี มันคงจะชอบวิ่งเล่นไปรอบ ๆ บริเวณนี้แน่ ๆ เลย "

" ทำไมพี่โตถึงไม่พามันมาด้วยล่ะครับ "

" ในการมาเข้าค่ายกับทางโรงเรียน เราไม่ได้รับอนุญาตให้ทำอย่างนั้น มันผิดระเบียบที่ว่าห้ามนำสัตว์เลี้ยงมาด้วย " พี่โตนั่งลงบนเตียงติดกับหาญ แล้วบอกว่า " และเธอก็ไม่ได้รับอนุญาตให้อยู่ในนี้ด้วย เธอก็รู้ดีไม่ใช่หรือหาญ "

" ผมก็ว่าอย่างนั้นแหละครับ " หาญตอบ

" เธออาจจะเตือนคนอื่นก็ได้ หากพี่ไปบอกใคร ๆ เข้า เธอก็รู้ดีไม่ใช่หรือ " หาญพยักหน้ารับ

" แต่พี่ก็รู้ว่า เธอรูสึกอย่างไร อย่าห่วงไปเลย พี่จะไม่พูดอะไรหรอก มันเป็นเรื่องระหว่างเราเพียงสองคนเท่านั้น ถ้าหากเธอยอมเล่นอะไรบางอย่าง เพื่อช่วยให้พี่คึกคักขึ้นบ้าง "

" ตกกลางครับ พี่โตจะเล่นอะไรล่ะครับ " หาญถาม

แล้วพี่โตก็กระทำให้สิ่งแปลกประหลาดอย่างหนึ่ง ในความรู้สึกของหาญ พี่โตถอดกางเกงขาสั้นกับเสื้อยืดของเขาออก แล้วนั่งบนเตียงนอนของหาญ ทั้งที่เปลือยกายล่อนจ้อน

" ชั้นแรก ก็ถอดกางเกงขาสั้นของเธอออกเสียก่อน แล้วพี่จะแสดงการเล่นส่วนที่เหลือให้เธอดูเอง " พี่โตบอก

หาญรู้สึกว่ามันเป็นการกระทำที่ไม่เหมาะสม ดังนั้น เขาจึงต้นศรีษะ

" เธอกลับอะไรหรือ " พี่โตทำเสียงล้อเล่น " พี่ไม่ทำร้ายหาญหรอก "

" ไม่หรอกครับ ผมเพียงแต่ไม่อยากจะเล่นเท่านั้น " หาญตอบ พี่โต พุดต่อด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลว่า " ก็เพียงแค่การเล่นอย่างหนึ่ง พี่ไม่ทำอะไร หรอกน่า " พี่โตพยายามเกลี้ยกล่อม

" ถ้างั้น ทำไมผมถึงต้องถอดเสื้อผ้าออกด้วยล่ะครับ " หาญถามขึ้น ด้วยความรู้สึกไม่สบายใจมากขึ้น เมื่อถูกเกลี้ยกล่อม

" พี่เพียงแต่อยากมองคุณตัวหาญเท่านั้น เอะนะ น่า เป็นผู้ที่มึ่น้ำใจงดงาม น้อยสิ "

" ไม่เอา " หาญปฏิเสธ แล้วลุกขึ้นจากเตียง พร้อมกับจับขอบเอว กางเกงขาสั้นของเขาไว้

" ถ้าอย่างนั้น พี่จะบอกพี่ชายว่า เธอไม่ได้ไปว่ายน้ำ พี่แน่ใจว่า เขาจะต้องจัดการกับเธอแน่เลย " พี่โตบอก หาญรู้สึกว่าคุณคิดกับดักเสียแล้ว ทำไมพี่โตถึงได้ทำอย่างนี้ เขานึกว่าพี่โตเป็นพี่ที่ดี แต่นี่มันเป็นเรื่องลึกลับชนิดไหนกันแน่

หาญรีบวิ่งออกจากเต็นท์ เข้าไปในพุ่มไม้ใกล้กับสระว่ายน้ำ เขาเห็นพี่ชายกับเพื่อน ๆ ร่วมชั้นของเขา กำลังฝึกซ้อมการช่วยชีวิตอยู่ด้วยกัน เขามองเห็นพี่โตเข้าไปหาพี่ชาย แล้วพูดอะไรบางอย่างให้ฟัง หาญรู้สึกตกใจกลัว พวกเขา กำลังพูดอะไรกันอยู่นะ หาญรู้สึกว่าหัวใจเขากำลังเต้นตุบตาม และน้ำตาก็กำลังเอ่อนองยับยั้งตา เขายังคงยืนร้องไห้อยู่เมื่อพี่ชายมาพบเข้า

" เธอไปอยู่ไหนมา พี่ให้พี่โตไปตามหาเธอ " พี่ชายเอ่ยขึ้น

" พี่โตเขาพบผมแล้วครับ " หาญบอกพลางลูบหน้า และเช็ดน้ำตาออกไป " ผมก็อยู่ในเต็นท์เท่านั้นเองครับ "

" มีเรื่องไม่สบายใจอะไรหรือหาญ เธอกำลังร้องไห้ด้วยเรื่องอะไรนะ " พี่ชัยถาม

หาญไม่แน่ใจว่าจะเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้พี่ชัยฟังดีหรือไม่ เพราะกลัวตัวเองถูกตำหนิว่าเป็นผู้ที่ไม่มีน้ำใจคนงาม แต่จะเกิดอะไรขึ้น ถ้าหากพี่โตพยายามจะหลอกล่อให้เขา ติดกับดักอย่างนั้นอีก หาญจึงตัดสินใจเล่าเรื่องทั้งหมดให้พี่ชัยฟัง

" พี่โตเขาบอกให้ผมถอดเสื้อผ้าออกให้หมด เขาบอกว่ามันคือการละเล่นอย่างหนึ่ง เขาบอกอีกว่า เขาจะบอกพี่ชัยเรื่องที่ผมไม่ไปว่ายนน้ำ ผมจะต้องเดือดร้อนแน่ หากผมไม่ทำตามที่เขาบอกครับ "

" การที่ผู้ใหญ่เล่นกับเด็กเป็นสิ่งที่ดี แต่การเล่นโดยให้ถอดเสื้อผ้าออกหมด เป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม " พี่ชัยอธิบายให้หาญฟัง " เอาละพี่จะพูดกับพี่โต เพื่อจัดการเรื่องนี้ให้หาญเองนะ "

หาญยังคงกังวลใจอยู่ จึงบอกกับพีชัชว่า " ผมไม่อยากจะพีโตต้องเดือดร้อนครับ "

" ฟังนะหาญ ไม่ว่าใคร ๆ ก็ไม่ควรใช้เล่ห์เหลี่ยมล่อให้เธอต้องเล่นอะไร ๆ ที่ทำให้เธอรู้สึกไม่สบายใจ หรือเล่นอะไรที่เธอไม่ชอบ เธอทำถูกแล้วที่เล่าให้พีฟัง และพีอยากให้หาญสบายใจได้ในเรื่องนี้ เพราะพีก็มีหน้าที่ช่วยเหลือ ช่วยแก้ปัญหาต่าง ๆ ให้อยู่แล้ว ตกลงไหม "

พีชัชพูดขึ้นแล้วโอบแขนไปรอบไหล่ของหาญ แล้วเดินไปยังสระน้ำด้วยกัน

" จะเกิดอะไรขึ้นกับพีโตบ้าง " หาญถาม

" พีก็ยังไม่รู้เหมือนกัน " พีชัชตอบ " แต่นั่นเป็นปัญหาของพีโต ไม่ใช่ของหาญสักหน่อย ปัญหาของหาญก็คือ ต้องฝึกเกี่ยวกับการช่วยชีวิตให้ทันเพื่อน ๆ เอ้า ! กระโดดลงไปได้แล้ว "

หาญรู้สึกสบายใจขึ้นมาบ้าง เขากระโดดพุ่งลงไปในสระอย่างรวดเร็ว แล้วว่ายน้ำให้เร็วที่สุด เท่าที่จะสามารถทำได้ เขาคิดว่าบางทีปีนี้ชั้นเรียนของเขา อาจจะไม่ชนะเลิศรางวัลน้ำใจงดงามก็ได้แต่ดูเหมือนว่ามันจะไม่สำคัญอีกต่อไปแล้ว เพราะเขารู้สึกพอใจกับการที่เขาสามารถกล่าวปฏิเสธในสิ่งที่ทำให้เขาไม่สบายใจได้ เขานึกถึงการมาเข้าค่ายกับทางโรงเรียนอีกในปีหน้าเพื่อฝึกหัดเลี้ยงลูกฟุตบอลหลบหลีกเข้าไปยิงประตู

แผนการสอน เรื่อง “สัญญาว่าจะไม่บอกใคร”

สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 5

เวลาที่สอน 60 นาที

1. จุดประสงค์การเรียนรู้ :

- 1.1 เพื่อให้นักเรียนสามารถอธิบายเกี่ยวกับสัมผัสรูปแบบต่างๆได้ โดยเฉพาะการสัมผัสที่จะนำไปสู่การล่วงเกินทางเพศ
- 1.2 เพื่อให้นักเรียนสามารถจำแนกได้ว่า สิ่งใดคือความลับ สิ่งใดไม่ใช่ความลับ (ความลับคืออะไร)
- 1.3 เพื่อให้นักเรียนกล่าวปฏิเสธต่อการกระทำของบุคคลอื่นที่ทำให้นักเรียนรู้สึกไม่สบายใจได้
- 1.4 เพื่อให้นักเรียนสามารถบอกวิธีการที่จะป้องกันตนเองจากการถูกล่วงเกินทางเพศได้

2. สาระสำคัญ

เด็กจะถูกล่วงเกินทางเพศ ด้วยการถูกสัมผัส ลูบคลำหน้าอก ก้น อวัยวะเพศ ด้วยมือหรือปากเพื่อกระตุ้นอารมณ์เพศ โดยผู้ล่วงเกินทางเพศต่อเด็กจะบอกกับเด็กว่าให้เก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ เด็กเป็นเจ้าของร่างกายตนเองจึงมีสิทธิ์ที่จะปฏิเสธ ไม่ต้องการให้ใครๆ สัมผัสส่วนของร่างกายที่เป็นส่วนเฉพาะตัวดังกล่าวข้างต้น และจะบอกเล่าให้ผู้ใหญ่ทราบ หากผู้ใหญ่ยังไม่เชื่อจะต้องบอกซ้ำๆ หรือบอกผู้ใหญ่คนอื่นๆจนกว่าจะมีผู้ใหญ่เชื่อ

3. กิจกรรมการเรียนการสอน

- 3.1 ครูนำเข้าสู่บทเรียน
- 3.2 ครูแจกหนังสือ เรื่อง “สัญญาว่าจะไม่บอกใคร” ให้นักเรียนทุกคน และอ่านออกเสียงพร้อมกัน
- 3.3 การตอบคำถาม ครูแจกงานให้นักเรียนทุกคนตอบคำถามในใบงาน
- 3.4 การอภิปราย
 - ให้นักเรียนอ่านคำตอบของตน ตามใบงาน 1 ให้ทั้งห้องฟัง ประมาณ 5-6

คน และร่วมอภิปรายประเด็นที่นักเรียนตอบ

-ให้นักเรียนอ่านคำตอบของตน ตามใบงาน 2 ให้ทั้งห้องฟัง ประมาณ 5-6 คน และร่วมกันอภิปราย

-ให้นักเรียนอ่านคำตอบของตน ตามใบงาน 3 ให้ทั้งห้องฟัง ประมาณ 5-6 คน และร่วมกันอภิปราย

-ให้นักเรียนอ่านคำตอบของตน ตามใบงาน 4 ให้ทั้งห้องฟัง ประมาณ 5-6 คน และร่วมกันอภิปราย

3.5 การลงมือกระทำ ให้นักเรียนทุกคนพูดประโยค “ไม่เอา อย่าแตะต้องตัวหนูอย่างนั้น หนูไม่ชอบ”

3.6 การสรุป ครูและนักเรียนร่วมกันสรุป

-การสัมผัสอย่างไรบ้างที่เป็นการล่วงเกินทางเพศ

-ถ้านักเรียนพบเหตุการณ์เช่นนี้ นักเรียนควรทำอย่างไร

4. สื่อ/อุปกรณ์

4.1 หนังสือเรื่อง “สัญญาว่า จะไม่บอกใครๆ”

4.2 ใบงาน 4 ใบ ประกอบด้วยคำถามใบละ 1 คำถาม

-นักเรียนพอจะนึกได้ไหมว่า มีการสัมผัสแบบใดบ้าง ที่นักเรียนรู้สึกไม่ชอบ(เวลาอภิปรายประเด็นนี้ ต้องอภิปรายให้สมดุลกันทั้งสัมผัสในแง่ positive และ negative ด้วยการยกตัวอย่างที่ดีต่างๆ เกี่ยวกับผู้ใหญ่และเพื่อนฝูงที่คอยช่วยเหลือประกอบ)

-สิ่งที่ลงปิติกระทำต่อน้ำหวานนั้น น้ำหวานควรจะปกปิดเป็นความลับหรือไม่เพราะอะไร

-ถ้านักเรียนเป็นน้ำหวาน และลงปิติแตะต้องตัวอย่างนั้น นักเรียนจะทำอย่างไร

-เมื่อนักเรียนบอกผู้ใหญ่คนแรกให้ทราบเรื่องราวแล้วผู้ใหญ่ไม่เชื่อ นักเรียนจะทำอย่างไร

สัญญาว่า จะไม่บอกใคร

น้ำหวานสวมชุดนอนแล้วก้าวขึ้นเตียง มันยังหิวคำอยู่เลย น้ำหวานชอบเวลาในช่วงนี้ ก่อนที่เธอจะหลับไป เพราะมันเป็นเวลาส่วนตัวของเธอ เธอจะทำอะไร ๆ ตามที่เธออยากทำ คืนนี้ พอปิดประตูห้องแล้ว เธอก็เปิดวิทยุฟังเพลง แล้วหยิบกล่องดินสอสีออกมาระบายสีเล่น และจะเขียนบันทึกเรื่องราวที่เกิดขึ้นในวันนี้ ลงในสมุดบันทึกประจำวัน

น้ำหวานกับเพื่อนที่เธอรักที่สุด คือ " พิมพ์ " ต่างก็บันทึกเหตุการณ์ต่าง ๆ ลงในสมุดบันทึกประจำวัน บางครั้งทั้งสองก็จะผลัดกันอ่านให้ฟังเป็นหน้า ๆ เลยทีเดียว เช่น เมื่อครั้งที่น้ำหวานอ่านเรื่องราวตอนที่คุณแม่ของเธอกับคุณลุงพิติ แต่งงานกันเมื่อปีก่อน เธอเล่าถึงความรู้สึกในการมีพ่อเลี้ยงว่าเป็นอย่างไร หรือเมื่อครั้งที่พิมพ์อ่านให้น้ำหวานฟัง ถึงเรื่องราวที่พี่ชายของเธอถูกตำรวจจับ เมื่อขับรถไปทั้งที่ไม่มีใบขับขี่ น้ำหวานกับพิมพ์จะเล่าสู่กันฟังทุกสิ่งทุกอย่าง

ขณะที่น้ำหวานกำลังเขียนบันทึกอยู่นั้น เธอก็ได้ยินเสียงเคาะประตู และร้องเรียกว่า " น้ำหวานจ๊ะ หนูพร้อมหรือยัง " ลุงกำลังจะเข้ามาในห้อง แล้วห่มผ้าให้เธอตามที่เขาบอก เธอเคยชอบนัก เมื่อลุงปีตินั่งลงบนเตียง และคุยให้เธอฟังถึงเรื่องโรงเรียน และเรื่องยิมนาสติก เขารู้เรื่องการม้วนหลัง การห้อยศรียะแล้วชูเท้าขึ้น และการตีลังกา ลุงปีติเคยสอนให้เธอเล่นหมากรุกเมื่อคราวที่เธอเป็นอีสุกอีส

แต่ในตอนนี สิ่งต่าง ๆ กลับผิดไปจากเดิม เขากระทำอะไรบางอย่าง ซึ่งเขาไม่เคยทำมาก่อน กล่าวคือ เขาสอดมือเข้ามาใต้ผ้าห่ม แล้วแตะต้องตัวเธอ เขาบอกว่า มันเป็นความลับเฉพาะตัวเขากับเธอเท่านั้น แล้วเขาก็ขอให้เธอสัญญาว่าจะไม่บอกใคร ๆ เธอก็ยอมให้สัญญา

คืนนี้ พอน้ำหวานได้ยินเสียงของลุงปิติเท่านั้น เธอก็รีบปิดสมุดบันทึก แล้วสอดเข้าไปใต้หมอน ปิดไฟ แล้วดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมศีรษะไว้ หลับตาลงและคิดว่า " เราจะแก้ง้ทำเป็นนอนหลับ บางทีลุงอาจจะไปเสียก็ได้ " แต่การกระทำเช่นนี้กลับไม่ได้ผลเลย ลุงปิติเปิดประตูห้องเข้ามา จากนั้นก็พูดเบา ๆ ว่า

" น้ำหวาน ลุงมาห่มผ้าให้ หนูชอบอย่างนั้นไม่ใช่หรือจ๊ะ "

น้ำหวานนอนนิ่งเฉยราวกับก้อนหิน ไม่สามารถจะเอ่ยปากพูดออกมาได้เลยสักคำเดียว ทั้งที่เธออยากจะพูดว่า " หนูไม่ชอบ อย่าทำแบบนี้อีกนะ โปรดออกไปเสียเถอะ "

ลุงปิตินั่งลงบนเตียง แล้วดึงผ้าห่มลงมา เขาเปิดชูดนอนของเธอ จากนั้น ก็ตะแคงหน้าอก หน้าท้อง ไปจนทั่วทั้งตัวเธอ น้ำหวานอยากจะกระซอกผ้าห่มขึ้นมาจนถึงใต้คาง และบอกให้เขาหยุดทำแบบนี้ แล้วให้ออกไปจากห้อง แต่เธอก็ไม่สามารถจะขยับเขยื้อนได้เลย มันคล้ายกับกำลังตกอยู่ในฝันร้าย

จากนั้น ลุงปิตีก็ดึงชูดนอนลงไปจนเรียบร้อย แล้วดึงผ้าห่มมาคลุมให้เธอ พร้อมกระซิบว่า " จำไว้นะจ๊ะน้ำหวาน นี่คือการลับเล็ก ๆ น้อย ๆ ของเรา สัญญาว่าจะไม่บอกแม่หรือใครก็ตาม "

น้ำหวานรู้สึกกลัว สับสน และเศร้าใจ ปะปนกันไปหมด เธอสงสัยว่า " ทำไมเขาจึงกระทำเช่นนี้ ทำไมถึงต้องเป็นความลับด้วยนะ เราอยากให้อุไรสักคนมาช่วยหาทางออกให้ว่า เราควรจะทำอย่างไรดี จริงซึ บางทีพิมพ์อาจจะช่วยเราได้ "

วันรุ่งขึ้น หลังจากเลิกเรียน นำหวานกับพิมพ์แวะเล่นชิงช้าที่สนามเด็ก
เล่น นำหวานขึ้นไปนั่งบนที่นั่ง พิมพ์ช่วยบิดโซ่ให้มันเป็นวง แล้วปล่อย
โซ่ออก ให้ชิงช้าหมุนไปหมุนมา เมื่อชิงช้าหยุด นำหวานลุกขึ้น แล้วล้มตัว
ลงนอนบนพื้นหญ้า พร้อมกับบอกว่า

" ฉันเวียนหัวจัง "

พิมพ์ไม่ได้ถามอะไรต่อ แต่กำลังก้มหน้าก้มตาหาถุงขนม ที่เก็บเอาไว้
ในกระเป๋าช่วงพัก กลางวัน

" กินขนมกันดีกว่า " พิมพ์บอก

" ขอบใจมากจ๊ะพิมพ์ " นำหวานกล่าวขอบคุณ

หลังจากนั้น พิมพ์ก็ดึงสมุดบันทึกของเธอออกมา แล้วบอกว่า

" ฉันมีเรื่องที่เขียนไว้เรื่องหนึ่งมาอ่านให้เธอฟังจ๊ะ "

ขณะที่พิมพ์อ่านให้น้ำหวานฟัง ถึงเรื่องของชมรมลับชมรมหนึ่งที่โรงเรียน น้ำหวานก็กลับคิดถึงความลับอีกอย่างหนึ่ง

" พิมพ์จ๊ะ " น้ำหวานพูดแซงขึ้น " เธอจะทำอย่างไรนะ ถ้าเธอมีความลับอย่างหนึ่ง ซึ่งร้ายแรงมาก ๆ "

" ร้ายแรงเธอ เช่นอะไรล่ะ อ่านให้ฉันฟังหน่อยซิ " พิมพ์ถาม

" เรื่องนี้ไม่มีอยู่ในสมุดบันทึกฉันหรอกจ๊ะ ฉันไม่เคยบอกใครเลย ฉันไม่กล้าเขียนมันลงไป " น้ำหวานตอบ

" เล่าให้ฉันฟังหน่อยซิ น้ำหวาน ฉันเล่าให้เธอฟังทุกเรื่องเลยเชียวนะ " พิมพ์บอก

" มันเป็นเรื่องเกี่ยวกับลุงปิตินะ มันเป็นเรื่องลับ เขาให้ฉันสัญญาแล้วว่าจะไม่บอกใคร ๆ " น้ำหวานยังไม่ยอมเล่าให้ฟัง

" มันเป็นเรื่องเกี่ยวกับลุงปิติ พ่อเลี้ยงเธอ นะหรือจ๊ะ เขาเข้ามาเกี่ยวข้องกับอะไรด้วยล่ะ " พิมพ์ซัก

" บางครั้งเมื่อแม่ไม่อยู่ ลุงเข้ามาในห้องของฉันในตอนกลางคืนนะ เขา
 แกล้งทำเป็นห่มผ้าให้ฉัน... " น้ำหวานหยุดพูด มันเป็นตอนที่ยุ่งยากใจที่
 สุด กว่าที่จะพูดออกมาได้ " แต่จริง ๆ แล้ว เขาต้องการจะแตะต้องตัวฉันได้
 ชุคนอนต่างหาก " น้ำหวานบอก

" เธอหมายความว่า ทั้งทั้งตัวเลยหรือจ๊ะ " พิมพ์ถาม

น้ำหวานมีสีหน้าไม่สบายใจ " ไซ้จ๊ะ เธอรู้มั๊ยว่า บางครั้งเขาก็แตะต้อง
 ตัวฉันตรงหว่างขาด้วย " น้ำหวานกล่าวเพิ่มเติม

" แล้วเธอทำอะไรบ้างล่ะ " พิมพ์ถาม

" เปล่าเลย " น้ำหวานตอบ " ฉันไม่รู้ว่าจะทำอะไรดีจ๊ะ "

" เธอต้องบอกแม่ของเธอแล้วล่ะ " พิมพ์แนะนำ

น้ำหวานส่ายหน้า " ฉันบอกไม่ได้หรอกจ๊ะ ฉันให้สัญญากับลุงปิติไว้
 แล้วว่า จะไม่บอกแม่ ฉันอาจจะเดือดร้อนก็ได้ล่ะ "

" ถ้าฉันก็บอกใครสักคนซิจ๊ะ " พิมพ์บอก

น้ำหวานนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วถามว่า " จะเกิดอะไรขึ้นบ้างล่ะ ถ้าหาก
 ไม่มีใครเชื่อฉันเลย "

" เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องที่เด็ก ๆ จะมาโกหกกัน เธอคงไม่โกหกในเรื่องเช่น
 นี้แน่ ๆ " พิมพ์พูดขึ้น " ถ้าเป็นฉัน ฉันจะบอกไปเรื่อย ๆ จนกว่าฉันจะพบ
 ใครสักคนหนึ่ง ซึ่งเชื่อฉันจริง ๆ ฉันจะทำอย่างนั้นจ๊ะ "

" เช่นใครกันล่ะ " น้ำหวานถามขึ้น

" ก็เช่น คุณครูดวงดาว หรือไม่ก็ป้ามาณีของเธอ หรือไม่ก็แม่ของฉันก็
 ได้ ฉันเชื่อว่าคนเหล่านี้ จะต้องเชื่อเธอ มีผู้คนตั้งมากแน่ะ "

น้ำหวานพยักหน้า " ฉันคิดว่า ฉันจะไปพูดกับคุณครูดวงดาว ขอบใจ
 มากนะพิมพ์ " เธอบอก

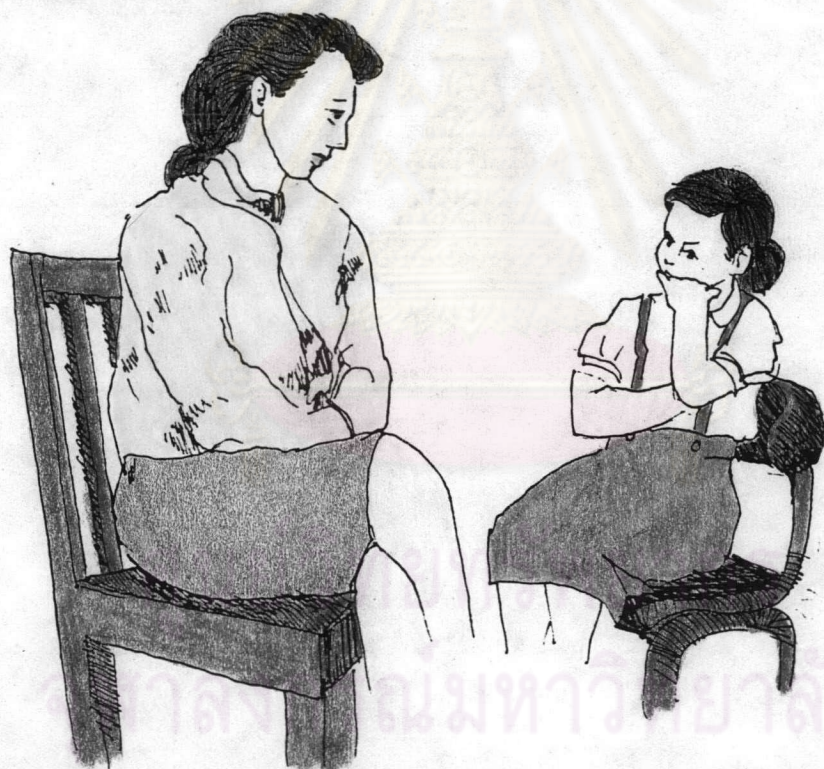
" ดีแล้ว " พิมพ์พูดขึ้น "ฉันจะไปกับเธอด้วย แล้วคอยอยู่ข้างนอกนะ "

วันรุ่งขึ้น น้ำหวานยังไม่กลับบ้านหลังจากเลิกเรียนแล้ว เธอบอกกับคุณครูดวงดาว ซึ่งเป็นคุณครูประจำชั้นของเธอว่า

" หนูไม่ชอบอยู่ตามลำพังกับลุงปิติ พ่อเลี้ยงของหนู "

" เพราะอะไรหนูถึงไม่อยากอยู่กับเขาตามลำพังล่ะจ๊ะ " คุณครูดวงดาวถามขึ้น " บอกครูซิว่า เกิดอะไรขึ้น "

" หนูรู้สึกอึดอัดไม่อยากจะพูดถึง หนูให้สัญญากับลุงว่าจะไม่บอกใคร ะคะ " น้ำหวานบอก

" หากหนูได้พูดถึงมันบ้าง หนูอาจจะรู้สึกดีขึ้นก็ได้ ถ้าเรื่องที่หนูสัญญากับลุงทำให้หนูรู้สึกไม่สบายใจ หนูลองคิดว่า เรื่องนั้นควรปกปิดไว้ต่อไปหรือไม่ หนูลองเล่าให้ครูฟังเฉพาะเรื่องที่หนูคิดว่าควรเปิดเผยให้ครูรู้ด้วยอีกคน ครูสัญญาว่าถ้าเรื่องที่หนูเล่าจะทำให้หนูเดือดร้อน หรือเสียหายแล้ว ครูจะรักษาไว้เป็นความลับและไม่เปิดเผยต่อคนอื่นให้รู้เรื่องของหนูอีก " คุณครูดวงดาวบอก

น้ำหวานจึงพูดขึ้นว่า " บางครั้งเมื่อตอนหนูอยู่กับลุงตามลำพัง เขาก็จะแตะต้องตัวหนู ตรงจุดลับที่เป็นส่วนตัวนะค่ะ มันทำให้หนูรู้สึกอึดอัดใจจังเลย "

คุณครูดวงดาวพยักหน้า แล้วบอกว่า " หนูทำถูกแล้วจะนำหวาน ที่มาเล่าให้ครูฟัง ร่างกายของหนูนะ เป็นของหนู ใคร ๆ ก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะแตะต้องตัวหนูในลักษณะเช่นนั้น หนูมีสิทธิ์จะไม่ยอม และบางทีลุงปีติมาทำเช่นนั้น ถือว่าลุงปีติทำผิด ไม่ถูกต้องและไม่เหมาะสม "

" เรื่องนี้ หนูพอจะทำอะไรได้บ้างล่ะค่ะ " น้ำหวานถาม

" หนูก็สามารถบอกเขาได้นี้ว่า หนูไม่ชอบเลย เมื่อลุงแตะต้องตัวหนูอย่างนั้น และห้ามไม่ให้ลุงเข้าห้อง หลีกเลี่ยงการอยู่สองคนกับลุง และตอนนี้หนูก็ได้ทำสิ่งที่สำคัญที่สุดอีกอย่างลงไปแล้ว นั่นคือ หนูรีบบอกใครบางคนทันที ใครสักคนที่จะช่วยหนูได้ เช่น ตัวครูอย่างไรเล่าจ๊ะ " คุณครูดวงดาวตอบ

" คุณครูจะทำอะไรต่อไปคะ " น้ำหวานถาม

" เราไม่สามารถแก้ปัญหานี้ได้โดยลำพังหรอกจ๊ะ เรื่องนี้เป็นเรื่องยาก ผู้ใหญ่หลายคนที่จะช่วยกันคิดและช่วยหนู " คุณครูดวงดาวอธิบายให้ฟัง

" ใครกันคะ " น้ำหวานถาม

" ก็มีคุณแม่ ญาติ ๆ ครูและผู้ใหญ่คนอื่น ที่เป็นคนดีและเป็นห่วงหนู พวกเขาจะช่วยให้ลุงปีติหยุดการกระทำเช่นนั้นเสีย แล้วช่วยให้เขาเข้าใจว่าเขาประพฤติผิด เรื่องต่าง ๆ จะค่อย ๆ ดีขึ้นแต่ต้องใช้เวลาสักกระยะหนึ่งนะจ๊ะ " คุณครูดวงดาวโอบไหล่ของน้ำหวานไว้ แล้วบอกว่า " ครูเองก็จะช่วยหนู เราจะแก้ไขเรื่องนี้ให้ลุล่วงไปด้วยกันจ๊ะ "

น้ำหวานยิ้ม แล้วพูดว่า " หนูดีใจที่ได้เล่าเรื่องนี้ให้คุณครูฟัง หนูรู้สึกสบายใจขึ้น ขอบคุณคุณครูมากค่ะ "

ภาคผนวก ข

แบบวัดความรู้เกี่ยวกับวิธีป้องกันตนเองจากการถูกล่วงเกินทางเพศ

ชื่อ.....นามสกุล..... อายุ..... ชั้น.....

ให้เขียนเครื่องหมาย / หน้าข้อที่คิดว่า ถูก และเขียนเครื่องหมาย X หน้าข้อที่คิดว่า ผิด

- 1. หากมีใครบางคนแคะต้องร่างกายของเรา และให้เราสัญญาว่าจะไม่บอกให้ใครทราบ เราควรเก็บเรื่องนั้นเป็นความลับ
- 2. ถ้ามีคนเข้ามาทักทายเรา แต่เราจำเขาไม่ได้ ก็ควรถือว่าเขาเป็นคนแปลกหน้า
- 3. เด็ก ๆ สามารถกล่าวปฏิเสธ หรือไม่ทำตามสิ่งที่ผู้ใหญ่ต้องการได้ ถ้าเด็กมีเหตุผลเพียงพอ หรือสิ่งที่ผู้ใหญ่ให้ทำนั้น ไม่มีเหตุผล
- 4. ถ้าเราไม่ต้องการให้ใครแคะต้องตัวเรามากกว่านี้ จะต้องพูดกับเขาว่า “อย่าแคะต้องตัวฉันอย่างนั้นอีกฉันไม่ชอบ”
- 5. เมื่อเรามีโอกาสพูดคุยกับคนที่เราไม่เคยรู้จักมาก่อน เราจะรู้ได้ว่าเขามาดี หรือมาร้าย
- 6. เราจะรู้สึกไม่ชอบใจ หรือรู้สึกรำคาญ เมื่อถูกกอด หรือจิกจี้นานๆ
- 7. ถ้าเราชอบการสัมผัสจากใคร เราควรบอกให้ผู้ใหญ่ที่เรารักและไว้ใจทราบ
- 8. หากมีใครบางคน ขอแคะต้องส่วนของร่างกาย บริเวณที่อยู่ในเสื้อผ้าของเรา และจะให้สิ่งของที่เรารับชอบเป็นการตอบแทน เราควรทำตามที่เขาขอหรือไม่

- 9. การที่ครูตบหลังเราเบา ๆ เมื่อเราทำงานเสร็จทันเวลา นั้นเป็นการสัมผัสที่ดี เพราะทำให้เรารู้สึกอบอุ่นใจ
-10. เด็ก ๆ ทุกคนชอบให้พ่อแม่โอบกอด เพื่อความอบอุ่นใจหรืออบอุ่นใจ
-11. เมื่อมีคนที่ไม่รู้จักขอให้เราทำธุระส่วนตัวเขา เราควรทำให้ทันที โดยไม่ต้องคิดอะไรมาก
-12. เราจะยอมให้คนที่เรารู้จัก แตะต้องส่วนของร่างกาย บริเวณที่อยู่ภายในเสื้อผ้า ถ้าเรารู้สึกพอใจต่อการสัมผัสนั้น
-13. เมื่อพ่อแม่ทักทายพูดคุยกับเพื่อนของท่าน เราควรจะกล่าวสวัสดิ และพูดคุยกับเขาด้วย
-14. ถ้ามีใครบางคน ขอแตะต้องส่วนของร่างกาย บริเวณที่อยู่ภายในเสื้อผ้าของเรา โดยไม่มีเหตุผลเพียงพอ เราควรปฏิเสธว่า “ไม่ได้”
-15. ถ้าเราถูกใครบางคน แตะต้องส่วนของร่างกาย ที่อยู่ภายในเสื้อผ้าเรา ควรจะบอกให้ผู้ใหญ่ที่เรารัก และไว้วางใจถึงเรื่องที่เกิดขึ้น แม้ว่า ผู้ใหญ่จะไม่เชื่อคำบอกเล่าของเรา แต่เราก็ควรบอกผู้ใหญ่อีก จนกว่าจะมีผู้ใหญ่ที่เชื่อในคำบอกเล่าของเรา
-16. เด็กผู้ชายไม่ต้องระวังตัวว่า จะมีใครแตะต้องส่วนของร่างกาย ที่อยู่ภายในเสื้อผ้า เพราะเรื่องนี้มักเกิดขึ้นกับเด็กผู้หญิงเท่านั้น
-17. เมื่อเพื่อนขอร้องให้เราทำบางสิ่งบางอย่าง เราควรคิดก่อนว่า สิ่งที่เพื่อนขอร้องนั้น เป็นสิ่งที่เหมาะสม และมีเหตุผลหรือไม่

-18. เมื่อพ่อแม่เข้ามาพูดปลอบใจ และกอดเรา ขณะที่เรารู้สึกไม่สบายใจ จะทำให้เรารู้สึกสบายใจขึ้น
-19. ถ้ามีใครบางคน บอกให้เราถอดเสื้อผ้าออกให้หมด เราควรทำตามทันที
-20. หากเราพลัดหลงกับพ่อแม่ ที่ศูนย์การค้า เราควรขอให้ยาม หรือเจ้าหน้าที่ ตำรวจ หรือพนักงานของศูนย์การค้า ช่วยตามหาพ่อแม่ แม้ว่าเราจะไม่เคยรู้จักพวกเขามาก่อนก็ตาม
-21. ถ้าเพื่อนเขามาจับมือแสดงความยินดี ที่เราชนะการแข่งขัน เราควรยอมให้เขาทำเช่นนั้น เพราะนั่นเป็นการสัมผัสที่ดี
-22. เมื่อเราไม่สบาย และต้องไปหาหมอ เราควรให้หมอใช้เครื่องมือเพื่อตรวจร่างกาย
-23. หากมีใครแอบดู ขณะที่เรากำลังอาบน้ำ เราคงรู้สึกไม่สบายใจ แต่เราไม่ควรบอกให้ใครรู้
-24. ถ้าคนที่เราไม่รู้จักมาก่อน ชักชวนให้เราไปเที่ยวกับเขา เราควรทำตามคำชวนนั้น
-25. เมื่อคนที่เรารู้จัก แตะต้องส่วนของร่างกายของเรา บริเวณที่อยู่ภายในเสื้อผ้า คงจะทำให้เรารู้สึกอึดอัดใจ
-26. หากคนในครอบครัว แตะต้องส่วนของร่างกายของเรา บริเวณที่อยู่ภายในเสื้อผ้า โดยไม่มีเหตุผลที่เหมาะสม จะทำให้เราไม่สบายใจ
-27. มีแต่คนที่เราไม่รู้จักเท่านั้น ที่ขอแตะต้องส่วนของร่างกาย บริเวณที่อยู่ภายในเสื้อผ้า

-28. ส่วนของร่างกาย ที่เป็นส่วนเฉพาะตัว คือ ส่วนที่อยู่ภายในเสื้อผ้า
-29. หากมีใครบางคน ขอแตะต้องส่วนของร่างกายของเธอ ที่อยู่ภายในเสื้อผ้า เธอจะไม่ยอมให้เขาทำเช่นนั้น เพราะเป็นสิทธิของเธอ ที่จะยอมหรือไม่ก็ได้
-30. ถ้าเด็กผู้ชายมีเรื่องบางอย่าง ที่ทำให้เขาไม่สบายใจ เขาควรจะบอกผู้ใหญ่ เพื่อขอความช่วยเหลือ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก
รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

1. รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ อัมพล สุอำพัน
จิตแพทย์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. รองศาสตราจารย์ แพทย์หญิง คุณหญิง สำหรี จิตตินันท์
ประธานชมรมมิตรมวลเด็ก
3. นายแพทย์ ยงยุทธ วงศ์ภิรมย์ศานติ
จิตแพทย์ กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข
4. นางเตือนใจ อินทุโสมา
นักสังคมสงเคราะห์ โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ คณะแพทยศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
5. นางปณิชา จีรพรชัย
อาจารย์ โรงเรียนวัดทัศนารุณสุนทรिकาราม เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร
6. นางรัชพิน สฤษดิ์ผล
อาจารย์ โรงเรียนสุโขทัย เขตคูสิต กรุงเทพมหานคร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ง

ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้น.....

1. ถ้านักเรียนเป็นหาญ แล้วพบเหตุการณ์ที่พี่โตพยายามชักชวนให้ถอดเสื้อผ้าออกให้หมด นักเรียนจะอย่างไร

2. ถ้าหาญยอมถอดเสื้อผ้าตามที่พี่โตบอก นักเรียนคิดว่าจะเกิดอะไรขึ้น

ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้น.....

1. นักเรียนพอจะนึกได้ไหมว่า มีการสัมผัสแบบใดบ้าง ที่นักเรียนรู้สึกไม่ชอบ

2. สิ่ง чтоลึงปิดิกระทำต่อน้ำหวานนั้น น้ำหวานควรจะปกปิดเป็นความลับหรือไม่ เพราะอะไร

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3. ถ้านักเรียนเป็นน้ำหวาน และไม่ชอบที่ลุงปิติเตะต้องตัวอย่างนั้น นักเรียนจะทำอย่างไร

4. เมื่อนักเรียนบอกผู้ใหญ่คนแรกให้ทราบเรื่องราวแล้ว ผู้ใหญ่ไม่เชื่อ นักเรียนจะทำอย่างไร

ภาคผนวก จ

สรุปการตอบคำถามในใบงาน
เรื่อง “บอกพีช พี่อาจช่วยได้”

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ข้อ 1. ถ้านักเรียนเป็นหาญ แล้วพบเหตุการณ์ที่พีโตพยายามชักชวนให้ถอดเสื้อผ้า

ออกให้หมด นักเรียนจะทำอย่างไร

- ปฏิเสธแล้วบอกผู้ใหญ่ (18 คน)
- ปฏิเสธ (5 คน)
- ปฏิเสธแล้ววิ่งหนี (15 คน)

ข้อ 2. ถ้าหาญยอมถอดเสื้อผ้าตามที่พีโตบอก นักเรียนคิดว่าจะเกิดอะไรขึ้น

- อาจจะถูกปล้ำ (15 คน)
- ถูกเตะต้องร่างกาย (2 คน)
- พีโตจะกระทำการที่ไม่ดี (8 คน)
- พีโตจะจับสิ่งที่หวงห้ามภายในเสื้อผ้า (10 คน)
- ทำให้หาญรู้สึกเสียใจ (1 คน)
- หาญจะถูกกั๊กมัดของพีโต (1 คน)
- จับไปฆ่าที่ไกลๆ (1 คน)

ข้อ 3. ถ้านักเรียนเป็นหาญ นักเรียนจะเล่าเหตุการณ์ให้พี่ชายฟังหรือไม่ อย่างไร

- เล่าให้ฟัง เพราะ เขาเป็นพี่เลี้ยงและให้คำปรึกษาได้ (1 คน)
- เล่าให้ฟัง เพราะ พีโตอาจจะมาจับสิ่งที่อยู่ในร่างกายเราได้ (2 คน)
- เล่าให้ฟัง เพราะ จะทำให้สบายใจขึ้น (9 คน)
- เล่าให้ฟัง เพราะ สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นสิ่งที่ไม่ดีต่อตัวเรา พี่ชายอาจช่วยได้ (13 คน)
- เล่าให้ฟัง เพราะ พี่ชายอาจช่วยพูดคุยกับพีโตให้ก็ได้ว่า เป็นการกระทำที่ไม่ดี (1 คน)
- เล่าให้ฟัง เพราะ พี่ชายเป็นผู้ใหญ่ที่ไม่ทำร้ายหาญ (1 คน)

- เล่าให้ฟัง (8 คน)
- ไม่เล่า เพราะพี่ชัยตำหนิ (1 คน)
- ไม่เล่า เพราะเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม (1 คน)
- ไม่เล่า เพราะกลัวพี่โตถูกไล่ออกจากงาน (1 คน)

ข้อ 4. ถ้าพี่โตต้องถูกออกจากการเป็นที่เลี้ยง จะเป็นความผิดของหาญหรือไม่
เพราะเหตุใด

- ไม่ เพราะ หาญไม่ได้ทำผิด (35 คน)
- ไม่ผิด เพราะ พี่โตบังคับให้หาญถอดเสื้อผ้า พี่โตทำผิด (3 คน)

ศูนย์วิทยพัธพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ข้อ 1. ถ้านักเรียนเป็นหาญ แล้วพบเหตุการณ์ที่พี่โตพยายามชักชวนให้ถอดเสื้อผ้าออกให้หมด นักเรียนจะทำอย่างไร

- ปฏิเสธ (2 คน)
- ปฏิเสธ แล้ววิ่งไปบอกพี่ชัย (7 คน)
- ปฏิเสธ แล้วบอกผู้ใหญ่ที่จะช่วยเราได้ (3 คน)
- ปฏิเสธ แล้วเดินหนี (2 คน)

ข้อ 2. ถ้าหาญยอมถอดเสื้อผ้าตามที่พี่โตบอก นักเรียนคิดว่าจะเกิดอะไรขึ้น

- อาจจะถูกพี่โตข่มขืน (4 คน)
- จะเกิดการทะเล่อย่างหนึ่ง (3 คน)
- จะถูกจับต้องส่วนของร่างกาย (22 คน)
- พี่โตจะชอบมากถ้าทำอย่างนั้น และจะไม่บอกพี่ชัย (1 คน)

ข้อ 3. ถ้านักเรียนเป็นหาญ นักเรียนจะเล่าเหตุการณ์ให้พี่ชัยฟังหรือไม่ อย่างไร

- เล่าให้ฟัง (8 คน)
- เล่าให้ฟัง เพราะ เป็นการกระทำที่ไม่เหมาะสม (6 คน)
- เล่าให้ฟัง เพราะ ไม่เล่าพี่โตจะทำร้ายร่างกายอีก (5 คน)
- เล่าให้ฟัง เพราะ จะได้สบายใจขึ้น (5 คน)
- เล่าให้ฟัง เพราะ จะเป็นผลดีกับหาญ (1 คน)
- เล่าให้ฟัง เพราะ พี่ชัยจะช่วยเหลือได้ (4 คน)
- เล่าให้ฟัง เพราะ ผู้ใหญ่จะได้ตักเตือนพี่โต ไม่ให้ทำอย่างนี้อีก (1 คน)

ข้อ 4. ถ้าพี่โตต้องถูกออกจากการเป็นพี่เลี้ยง จะเป็นความผิดของหาญหรือไม่ เพราะเหตุใด

- ไม่ เพราะ หาญไม่ได้ทำผิด (12 คน)
- ไม่ผิด เพราะ พี่โตทำสิ่งที่ไม่ดี ไม่เหมาะสม (18 คน)

เรื่อง “สัญญาว่าจะไม่บอกใคร”

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ข้อ 1. นักเรียนพอจะนึกได้ใหม่ว่า มีการสัมผัสแบบใดบ้าง ที่นักเรียนรู้สึกไม่ชอบ

-จับร่างกายส่วนข้างในของเรา เช่น หน้าอก หน้าท้อง จิม ฐู (38 คน)

-หยิก ตบ ตี (11 คน)

ข้อ 2. สิ่งทีลุงปิติกระทำต่อน้ำหวานนั้น น้ำหวานควรจะปกปิดเป็นความลับหรือไม่ เพราะอะไร

-ไม่ควร (5 คน)

-ไม่ควร เพราะเป็นเรื่องไม่ดี เป็นเรื่องที่ทำให้น้ำหวานไม่สบายใจมากขึ้น (23 คน)

-ลุงปิติเป็นคนไม่ดี ลุงปิติจะได้อใจ (5 คน)

-อาจจะมึครั้งต่อๆไปเกิดขึ้นอีก (3 คน)

-เรื่องทีลุงปิติทำต่อน้ำหวานนั้นเป็นเรื่องที่ร้ายแรงมาก (1 คน)

-ควรปกปิดไว้ เพราะน้ำหวานสัญญากับลุงปิติไว้ (1 คน)

ก. ถ้านักเรียนเป็นน้ำหวาน และไม่ชอบทีลุงปิติแต่ต้องตัวอย่งนั้น นักเรียนจะทำอย่างไร

-ไปบอกผู้ใหญ่ เช่น แม่ หรือ ครู (25 คน)

-ปฏิเสธว่าฉันไม่ชอบ และได้ลุงปิติออกไปจากห้อง (12 คน)

-ปฏิเสธ เพราะไม่ยอมให้ลุงปิติทำอย่งนั้นอีก (3 คน)

-บอกกับลุงปิติว่า มันเป็นสิ่งไม่ดี (1 คน)

ข. เมื่อนักเรียนบอกผู้ใหญ่คนแรกให้ทราบเรื่องรวมแล้ว ผู้ใหญ่ไม่เชื่อ นักเรียนจะทำอย่างไร

-บอกผู้ใหญ่คนต่อไป จนผู้ใหญ่เชื่อ (37 คน)

-หาผู้ใหญ่ทีไว้ใจได้และบอกต่อไป (1 คน)

ข้อ 5. การที่ลุงปิติกระทำต่อน้าหวานเช่นนั้น เป็นความผิดของน้าหวานหรือไม่ เพราะเหตุใด

-ไม่ผิด เพราะลุงปิติทำผิดเอง จึงเป็นความผิดของลุงปิติ (38 คน)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ข้อ 1. นักเรียนพอจะนึกได้ไหมว่า มีการสัมผัสแบบใดบ้าง ที่นักเรียนรู้สึกไม่ชอบ

- การลูบ การจับส่วนที่อยู่ในเสื้อผ้า (2 คน)
- สัมผัสอวัยวะที่อยู่ภายในเสื้อผ้า เช่น หน้าอก หน้าท้อง (31 คน)
- ไม่ชอบการสัมผัสทุกอย่าง (1 คน)
- กระทบก ต่อย ตบ หยิก ตี จิกจี้ (16 คน)

ข้อ 2. สิ่งที่คุณปิดกั้นทำต่อน้ำหวานนั้น น้ำหวานควรจะปกปิดเป็นความลับหรือไม่ เพราะอะไร

- ไม่ควร เพราะจะทำให้ไม่สบายใจ และเป็นสิ่งที่คุณปิดทำไม่ถูกต้อง (11 คน)
- ไม่ควร เพราะเป็นสิ่งที่ควรขอความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่ (8 คน)
- ไม่ควร เพราะถ้าน้ำหวานปกปิดเรื่องนี้ไว้ จะต้องเสียใจภายหลัง เป็นเรื่องที่ไม่ดีต่อน้ำหวานทำให้น้ำหวานได้รับอันตราย (6 คน)
- ไม่ควร เพราะจะทำให้คุณปิดทำเช่นนั้นอีก (5 คน)

ข้อ 3. ถ้านักเรียนเป็นน้ำหวาน และไม่ชอบที่คุณปิดกั้นต้องตัวอย่างนั้น นักเรียนจะทำอย่างไร

- บอกคุณปิดว่าไม่ชอบ (11 คน)
- บอกว่าไม่ชอบแล้วหนีออกจากห้อง (3 คน)
- เล่าเรื่องนี้ให้ผู้ใหญ่ฟัง (9 คน)
- บอกว่าไม่ชอบ แล้วไม่ให้คุณปิดเข้ามาในห้องอีก (6 คน)
- หลีกเลี่ยงการอยู่ตามลำพังกับคุณปิด (1 คน)

ข้อ 4. เมื่อนักเรียนบอกผู้ใหญ่คนแรกให้ทราบเรื่องราวแล้ว ผู้ใหญ่ไม่เชื่อ นักเรียนจะทำอย่างไร

- บอกผู้ใหญ่คนอื่นไปเรื่อยๆจนกว่าจะมีผู้ใหญ่เชื่อ แล้วไปตักเตือนคุณปิด (27 คน)
- พยายามพูดให้ผู้ใหญ่เข้าใจ และเชื่อเรื่องที่เราเล่าให้ฟัง (2 คน)

-บอกจุดปิติด้วยตัวเองว่า ไม่ชอบการกระทำเช่นนั้น (1 คน)

ข้อ 5. การที่จุดปิติกระทำต่อน้ำหวานเช่นนั้น เป็นความผิดของน้ำหวานหรือไม่ เพราะเหตุใด

-เป็นความผิดของจุดปิติ ที่ทำมีดีมีร้ายกับน้ำหวาน น้ำหวานจึงควรบอกแม่ให้รู้ไว้ (30 คน)

ศูนย์วิทยพัชการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ฉ

ตารางเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความรู้เกี่ยวกับวิธีป้องกันตนเองจากการถูกล่วงเกินทางเพศ ของเพศชายและเพศหญิง ของกลุ่มทดลองชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และปีที่ 5 ก่อนและหลังการทดลอง

ค่าคะแนน	หลังการทดลอง					ก่อนการทดลอง			
	N	\bar{X}	S.D.	t	p	\bar{X}	S.D.	t	p
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3				-0.80	.422			.09	.929
เพศ									
ชาย	21	25.48	2.46			25.19	2.04		
หญิง	17	26.18	2.86			25.12	2.96		
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5				-0.88	.382			-2.16*	.040
เพศ									
ชาย	22	25.55	2.92			25.14	1.91		
หญิง	8	26.50	1.41			26.75	1.49		

* $p < .05$

จากตารางพบว่าคะแนนความรู้เกี่ยวกับวิธีป้องกันตนเองจากการถูกล่วงเกินทางเพศ ของเพศชายและเพศหญิง ของกลุ่มทดลองชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และปีที่ 5 ทั้งก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่คะแนนความรู้ก่อนการทดลองของเพศชายและเพศหญิงของกลุ่มทดลองชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่คะแนนภายหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความรู้เกี่ยวกับวิธีป้องกันตนเองจากการถูกล่วงเกินทางเพศ ก่อนและหลังการทดลอง ของกลุ่มทดลองชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และปีที่ 5 จำแนกตามเพศ

ค่าคะแนน	เพศชาย				เพศหญิง			
	\bar{X}	S.D.	t	p	\bar{X}	S.D.	t	p
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3			-0.37	.281			-1.53	.098
ก่อนการทดลอง	25.19	2.04			25.12	2.96		
หลังการทดลอง	25.48	2.46			26.18	2.86		
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5			-0.68	.432			-0.28	.265
ก่อนการทดลอง	25.14	1.91			26.75	1.49		
หลังการทดลอง	25.55	2.92			26.50	1.41		

จากตารางพบว่าคะแนนความรู้เกี่ยวกับวิธีป้องกันตนเองจากการถูกล่วงเกินทางเพศ ของกลุ่มทดลองชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และปีที่ 5 ก่อนและหลังการทดลอง ทั้งเพศชายและเพศหญิง แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้วิจัย

นางอรอนงค์ ชูชัยวัฒนา เกิดวันที่ 22 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2503 ที่จังหวัดพัทลุง
สำเร็จการศึกษาปริญญาพยาบาลศาสตรบัณฑิต จากวิทยาลัยพยาบาลสภากาชาดไทย ในปี
การศึกษา 2524 ศึกษาต่อในหลักสูตร วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชา สุขภาพจิต
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2536 ปัจจุบัน ปฏิบัติงานในตำแหน่งอาจารย์
ระดับ 6 ภาควิชาการพยาบาลจิตเวชศาสตร์ วิทยาลัยพยาบาลสภากาชาดไทย

ศูนย์วิทยพัชร์พยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย